

Людина з людиною

ДОМОВЛЯТЬСЯ

БУДЬ-ЯКОЮ МОВОЮ

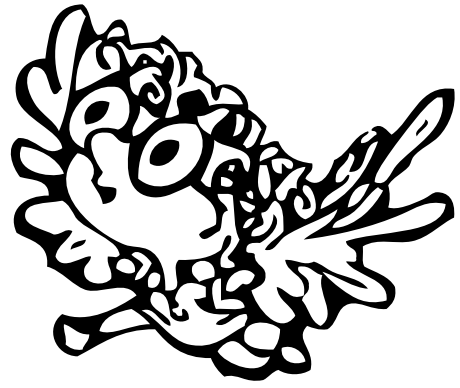
У недосконалому суспільстві чергова пошесть: сварки з питання, які мови має захищати влада. Хай не збурюються наші почуття! Гріх радіти нечесній та принизливій мовній політиці. Гріх втрачати розум у гніві, відповідати безчестям на безчестя, виплескувати образи та погрози на адресу інакомислячих та іншомовних, скупчуватись без мудрого задуму у масі, отруєній ворожістю. Не твори собі ворога, слухай Бога, слухай свою досконалу душу. Кожна людина у цей час випробування нашої людяності має нагадати усім знайомим: «Я поважаю тебе незалежно від твоїх мовних уподобань»; «Ми з тобою завжди знайдемо спільну мову». Володій собою, не дозволяй використати твої почуття у злих задумах безчесних політиків. На виборах слід обирати владу не за мовною ознакою, не за подарунки, не за обіцянки, не за протестну активність, а відповідно до репутації і в залежності від того, чи пропонує тобі кандидат достойні способи взаємного порозуміння людей, збільшення добробуту, подолання бідності й беззаконня, особистого розвитку кожної людини.

Человек с человеком

ДОГОВОРЯТСЯ

НА ЛЮБОМ ЯЗЫКЕ

В несовершенном обществе очередное поветрие: ссоры по вопросу, какие языки должна защищать власть. Пускай не возмущаются наши чувства! Грех радоваться нечестной и унижительной языковой политике. Грех терять рассудок в гневе, отвечать бесчестьем на бесчестье, выплескивать оскорбления и угрозы в адрес инакомыслящих, иноязычных, скапливаться без мудрого замысла в массе, отравленной враждебностью. Не твори себе врага, слушай Бога, слушай свою совершенную душу. Каждый человек в этот миг испытания нашей человечности должен напомнить всем знакомым: «Я уважаю тебя независимо от твоих языковых предпочтений»; «Мы с тобой всегда найдем общий язык». Владей собой, не позволяй использовать твои чувства в злых замыслах бесчестных политиков. На выборах следует выбирать власть не по признаку языка, не за подарки, не за обещания, не за протестную активность, а в соответствии с репутацией и в зависимости от того, предлагает ли тебе кандидат достойные способы взаимопонимания людей, роста благосостояния, преодоления бедности и беззакония, личного развития каждого человека.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 3

10.07.2012 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.
Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Засновник, редактор, видавець:
Шеляженко Юрій Вадимович
ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:
вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35
Тираж 100 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

МОВНИЙ

ВИКЛИК

Релігійний
бюлетень
№ 3
10.07.2012

Конфлікти навколо закону «Про засади державної мовної політики» спонукають замислитись: чому з'явився цей закон і що зміниться після того, як Янукович його підпише? В тому, що підпише – мало сумнівів. По всьому видно, що цей закон готувався як бойова пісня партії влади напередодні парламентських виборів.

На кого розраховано гімн «регіональної» двомовності? Ясно, що на російськомовну інтелігенцію. Це лідери громадської думки серед виборців Януковича. Влада вірно розраховує, що жест прихильності до російської культури підкорить їх серця. І забудеться вся вакханалія корупції, свавілля, рейдерства, невиконані обіцянки захмарних пенсій, зарплат і пільг для бізнесу – «обиратимуть серцем» барина, який дозволив кріпосним спілкуватися улюбленою мовою.

Краще, звісно ж, коли в державі одна мова. Держава – це скріплений доброю волею людей договір про утворення та самоуправління народу на своїй землі. Якщо добра воля вкорінена у традиціях, у історії, у спільній мові та інших проявах однодумства – це посилює договір, робить державу досконалішою. Однак я б не хотів жити в «сильній державі», утопії чи імперії, де нема місця інакодумству та іншомовності.

Ідеальних договорів не буває. Договір – це завжди компроміс між людьми. Якщо хтось укладає договір про війну з інакомислячими та іншомовними, це більшовизм, авторитаризм, тоталітаризм, який зрештою знищує і самих авторів такого договору. Ті, що руйнують людяність, зрештою не можуть не зруйнувати самих себе.

Російськомовна інтелігенція вважає Україну рідним домом, хоч і поділяє небезпечні й химерні стереотипи так званого «Руського миру». Ці люди так само вперті й свободолюбні, як і українська інтелігенція.

І коли між людьми нема згоди, не треба звинувачувати лише один бік. Всі ми винні в тому, що не вміємо домовлятися, знаходити спільну мову.

Російською мовою написано багато прекрасних текстів, заспівано купу добрих пісень, знято чимало фільмів, мудрих і свободолюбних. Чи варто ігнорувати це надбання?

Природне право, невід'ємне право україномовних та російськомовних законослухняних громадян – жити тут в цій своїй державі й спілкуватися тими мовами, які вони собі обирають, бо не мова обирає людину, а людина обирає собі мову.

Те, що російськомовна інтелігенція добилася свого у мовних питаннях – закономірно. Природне право так чи інакше перемагає у підсумку. Ціна, звичайно, неспівмірна. Їх не хотіли слухати, і вони скористалися дубинкою у вигляді політизованого криміналу, щоб їх почули. Хоча, між іншим, поступатися українською державністю на вимоги Кремля та «Газпрому» не поспішають, обмежуючись такими жєстами, як мовний закон та задача Севастополя. В глибині душі вони розуміють, що імперія ведмежатників перш за все обмежить їх свободи та «понятія», дай-но їй тільки Україну в пазурі.

Імперські ідеологи в Росії на замовлення кремлівських олігархів ставлять державу вище за людину, вибудовують струнку і привабливу для несамостійних «рабів Божих» ідеологію насильницького панування небагатьох над багатьма за «правом найкращих», відповідно до найодіозніших, найбільш антилюдських перекручень концепції аристократизму та платонівської утопії.

Я давно кажу, що нашою спільною мовою має бути не українська чи російська мова, бо ми прекрасно знаємо і розуміємо обидві, а мова Богоподібності людини, мова демократії, мова вірності собі, якою написав Тарас Шевченко прекрасну пораду: «І чужого научайтесь, й свого не цурайтесь». Ми в Україні маємо всі передумови для того, щоб розбудувати козацьку державу вільних, розумних людей, що зневажають насильство, пильнують свою непереборну внутрішню свободу, суверенну душу і прагнуть жити у злагоді з кожним сусідом, здійснюючи всі добрі мрії.

Отже, якщо мовна політика Януковича додасть самоповаги нашим російськомовним співгромадянам, я тільки радітиму за них.

Кожна людина сприймає як приниження, коли її не розуміють, не поважають її мову та її погляди. Це нормально. Тому не треба нікого принижувати – слід цінувати те добре, що за

бажання можна знайти у глибині, за фасадом навіть найдурніших та найагресивніших світоглядів. Бо у фундаменті навіть найпотворніших будов людського розуму завжди закладені гідні поваги та розуміння ідеали, віра в себе, честь, гідність, порядність, самоповага. Цей фундамент і є суть людини, а все інше, зле, недосконале, зовнішнє – не гідне уваги. Треба показувати у спілкуванні з будь-якою людиною будь-якою мовою, що саме на цьому фундаменті ми завжди готові до спілкування і ніколи з того фундаменту не зійдемо.

Треба спілкуватися й домовлятися. Треба показувати на власному прикладі, яка багата й милозвучна українська мова. Треба розвиватися самим, а не зловмисно підмінити розвиток нав'язуванням комусь чужої для людини мови. Треба самостійно розвивати мову, вільно й безкорисливо будувати мовний простір з власних чесних та гідних виступів, а не чекати подачок за відпрацювання панщини від держави, тим більше, що ці подачки вбивають творчість, дух підприємливості та благодійництва.

Коли замість освіти й самоосвіти нам з дитинства нав'язується, пропагандується, «прищеплюється» мислевірус ірраціонального колективізму, якась безглузда впевненість, ніби треба жити на кишенькові гроші від батьківщини, ніби мова, культура, держава, громада, сім'я важливіші за окрему людину з її розумним прагненням домовлятися та самій будувати своє щастя, це природно призводить до масового безумства, агресії, конфліктів, бо для прибічників «платонічної любові» окрема людина і навіть група людей нібито нічого не важить і обов'язково має бути часткою чогось більшого, великого-великого, наприклад, «люблячої імперії».

Волення про «приниження російськомовних» – це результат архаїчного колективізму, патерналізму, комплекс проігнорованої дитини, яка не може сама дати собі раду і хоче, щоб всі кинули все та обнімалися з нею та гралися з нею. Цинізм російськомовних, що вважають найдостойнішою політикою «розвести всіх, як кошенят» – це те саме дитинство, тільки зіпсоване «вулицею», безпризорністю та поганою компанією кремлівських провокаторів.

І якщо терпляче поводитись з «дітьми», як з дорослими, ігнорувати агресивне небажання вчитися, заохочувати людську самоповагу та взаємоповагу, увагу, любов, допитливість та творчість, самостійність, ініціативність – наша душевна мова мудрих людей поширюватиметься й ставатиме сильнішою, не тому, що це якась особлива мова, а тому, що вона виражає нашу добру волю.

Нова мовна політика – це виклик для українців: чи залишимося ми собою або підемо воювати з іншомовними й зруйнуємо свою душу, зробивши найвищу істину, людяність, першою жертвою цієї війни.

Цена

ДВУЯЗЫЧИЯ

Я рад за русскоязычных украинцев. Они добились своего, государственной поддержки великого и могучего регионального языка. Вопрос в том, какой ценой. Ради этого пришлось привести к власти политизированный криминал. Жадный, вероломный и ненасытный, пожирающий, прежде всего, своих.

Я не склонен обвинять Януковича и Партию регионов в предательстве или расколе Украины, потому что в данном случае они оправдали надежды своих избирателей и наша политика от этого нелепого языкового конфликта должна только очиститься.

На первый взгляд, такая мысль звучит крамольно для украинских патриотов. Ведь ясно, что власть швырнула на стол козырь двуязычия, чтобы отвлечь внимание своего стремительно убывающего электората от коррупции, беспредела, политических репрессий.

Также ясно, что для государственного управления – как и для любого большого дела, где требуется организационное единство, чтобы много людей служили достижению одной цели – единомыслие, общий язык весьма полезны. Но не все, что кажется полезным, осуществимо. Иногда простые идеи бывают смертельно опасными утопиями.

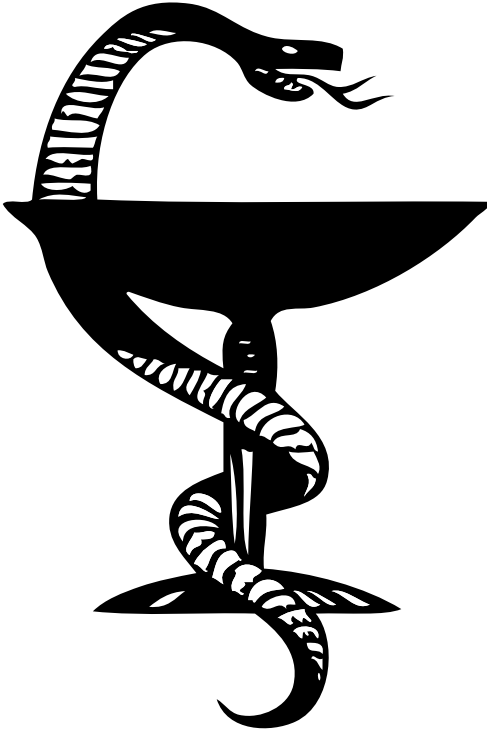
Все утопии опасны тем, что пытаются ради «общего блага» ограничить свободу человека без согласия человека, насильно, вопреки естественным правам. Утопии убивают человечность. И любое государственничество – утопия. Только если этот яд принимать в строго отмеренных дозах, разбавлять его раствором демократии и прав человека, он может быть полезным лекарством, очищающим тело народа от паразитов, останавливающим рост раковых клеток.

Как отмеривают яд государственничества? Естественным, на консилиуме специалистов, руководствующихся принципом "не навреди", объективными данными самочувствия и волеизъявлением пациента при небольших вариациях дозы.

Вот, например, некоторые русскоязычные украинцы чувствуют себя униженными от того, что их родным языком пренебрегают в официальных учреждениях. Ни засилие русскоязычной прессы, ни масса русскоязычных телепередач не меняют ситуации, более того, унижение усугубляется тем, что русскоязычная интеллигенция сделала

«унижение русских в Украине» своим любимым штампом.

Все это – явное свидетельство передозировки ядом государственничества; хотя, возможно, причина передозировки в том, что пациенты принимают какой-то зарубежный яд, а не только минимальные обязательные дозы отечественного.

В любом случае, это их палата № 6... я хотел сказать – это их страна, как и моя страна. Они имеют полное право говорить на языке, который выберут для себя, и я буду слушать их, постараюсь понять их и буду договариваться с ними, хотя, конечно, всеми силами буду развивать родной украинский язык и не буду скрывать множество причин, по которым мой язык мне больше по душе, чем любые другие языки.

И мне кажется, что теперь, когда русскоязычные украинцы получили повод расправить плечи и поверить в себя, настало время скидывать уголовное иго. Янукович им больше не нужен. Они это уже почувствовали.

Каждый человек прежде всего хочет и должен быть верен себе. Но верность себе означает и общительность, договороспособность. Каждая семья, стайка, класс, общество, пытающиеся овладеть нами целиком и полностью с детства до старости, твердят, пропагандируют, пытаются убедить нас: «не верьте незнакомцам!». Но любознательность в природе человека, любознательность и добродушие подталкивают нас слушать инакомыслящих и договариваться с ними. Это прекрасные стороны человеческой души. Право человека на любознательность и заключение сделок – это естественное право, Богом данное и неотъемлемое.

Государство, вопреки уверениям

знаменитого философа и раба сиракузских тиранов Платона – не есть что-то большее, чем человек; гражданин не принадлежит государству, это государство принадлежит гражданам.

Государство – договор свободных людей о совместной жизни и самоуправлении на своей земле, скрепленный доброй волей. Без доброй воли каждого достойного человека, без личной печати чести и достоинства каждого гражданина на этом социальном контракте он просто не имеет силы. Хочу подчеркнуть, что это консенсуальный договор, который может быть отвергнут только по безумию, когда человек теряет честь и перестает быть человеком. Государство не может основываться на законах, навязываемых силой, даже если с ними согласно большинство; закон только тогда является настоящим законом, когда в силу правоприменительной практики, в силу массы естественных оговорок, в силу действующих процедур все честные люди де-факто готовы согласиться и выполнять этот закон по доброй воле как часть общественного контракта, даже если критикуют его.

Нам давно надо было договориться о языках. То, что русскоязычные украинцы чувствуют себя униженными в своем государстве – это не только их проблема, это общая проблема для всего общества, и надо договариваться, как мы будем ее решать. Для договора нужен диалог, для диалога нужен повод, а то, что повод демонстративно был подан и воспринят как *casus belli* – всего лишь свидетельство скудоумия «предводителей дворянства» что Восточной, что Западной Украины. Впрочем, они только прикидываются шлангами. Это актерство – дань прижившемуся стереотипу, будто нельзя быть «ширко умным», чтобы завоевать популярность. На самом деле, мы наблюдаем простую предвыборную игру для публики, которая ничего не решает, но только потому, что не хочет и не умеет решать. Хотя среди этой публики всегда находятся люди, которые быстро учатся.

Я знаю, что даже самые твердолобые украинские политики готовы к переговорам и умеют вести переговоры. И пока кучка демагогов отрабатывает свои места в будущем парламенте, все серьезные вопросы по-настоящему решаются во множестве рациональных, взвешенных, непубличных диалогов.

Да, и впредь будет много публичной дурости и хамства, мы сгорим в пламени гнева и пройдем через чистилище катарсиса, а затем достигнем компромисса. Но мы наверняка избежим кровопролития, потому что уважаем друг друга, и это – главное. Именно так, как мифическая птица Феникс, рождаются и перерождаются в любом кризисе зрелые нации. А в справедливости претензий украинской нации на зрелость я не сомневаюсь.